

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. R.**, nar. ,
státní příslušností Kazachstán,

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2022, č. j. CPR-34401-35/ČJ-2020-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-22687-37/ČJ-2020-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 15 měsíců a dobou k vycestování do 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonný postup správního orgánu v řízení o trvalém pobytu. Žalovaná podle něj nezohlednila namítané odvolací důvody ve věci důvodnosti vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vzhledem k postupu správních orgánů v řízení o udělení pobytového oprávnění. Odhlédla od skutečnosti, že se žalobce do situace, jež je mu kladena k tíži, dostal nikoli svým přičiněním, ale v důsledku chybného a nezákonného postupu správních orgánů. Žalobce v průběhu řízení opakovaně uváděl, že se do situace týkající se nelegálního pobytu dostal v důsledku nedodržování lhůt ze strany Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky. Žalobce byl k pobytu na území České republiky oprávněn do 25. 5. 2017. V souladu s právním řádem podal dne 9. 3. 2017, tj. před skončením jeho oprávnění k pobytu, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Toto řízení nicméně stále nebylo pravomocně ukončeno, trvá tedy již více než 4 roky. Žalobce v tomto kontextu poukázal na to, že o žádosti podané na území by mělo být rozhodnuto do 60 dnů od jejího podání. Rozhodly-li by příslušné správní orgány v této lhůtě, žalobce by se do situace nelegálního pobytu nedostal.

3. Žalobce nerozporuje, že řízení o jeho žádosti jej neopravňovalo k pobytu na území. Jak dle něj žalovaná správně podotýká, i proto se dostavil k policejnímu orgánu, aby s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Situace však byla zapříčiněna průtahy ze strany správního orgánu rozhodujícího o pobytovém oprávnění. Nelze žalobci klást k tíži, že je na území České republiky bez pobytového oprávnění již od roku 2017, neboť právě od tohoto roku správní orgány stále – i přes 60denní lhůtu – rozhodovaly o jeho pobytovém oprávnění. Naopak lze vyzdvihnout aktivní snahu řešit svou pobytovou situaci. Žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu v době, kdy pobýval na území České republiky oprávněně a jakmile se dozvěděl o tom, že na území České republiky pobývá neoprávněně, tak se dobrovolně dostavil k policejnímu orgánu, aby s ním bylo zahájeno řízení o správním řízení. Žalovaná tuto skutečnost dle žaloby ignoruje, jedná v rozporu se zásadou přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

4. Správní orgány založily dle žalobce svůj postup a rozhodnutí založily na nezohlednění nezákonného postupu Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, kdy toto porušilo § 6 odst. 1 správního řádu, dle něž správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Žalobce je přesvědčen, že nerespektování tohoto ustanovení ze strany Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky nemůže být kladeno k jeho tíži.

5. To, že pro vydání pobytového oprávnění splňuje všechny předpoklady, dokládá žalobce přiloženým usnesením Ministerstva vnitra. Od udělení pobytového oprávnění žalobce v současnou chvíli dělí již jen vedené řízení o správním vyhoštění, kdy toto je jedinou překážkou, aby mu pobytové oprávnění mohlo být uděleno. Žalobce má za to, že mu žalovaná klade k tíži porušení § 6 odst. 1 správního řádu ze strany správních orgánů. Není účelem správního vyhoštění vyhostit osoby, které splňují zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí je nepřiměřené.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

6. Žalobce dále uvádí, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nedostály tak požadavku § 3 správního řádu. Tím zároveň porušily i § 50 odst. 3 správního řádu.

7. V řízení opakovaně uváděl řadu rozhodných skutečností, a to zejm. s ohledem na důvody obsažené v čl. III a žalobním bodu VI. Odkazoval na spis vedený ve věci jeho řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu a na skutečnosti, jež mají přímý vliv na důvody, pro něž bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno. Žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně však tyto skutečnosti žádným způsobem nepřezkoumali. Selektivní přístup žalované k přijímání skutkových verzí či hodnocení rozhodných skutečností je nepřijatelný. Správní orgán je povinen objektivně zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

8. Žalovaná rovněž nereflektovala skutečnost, že právě vedené řízení o správním vyhoštění představuje jedinou překážku pro udělení pobytového oprávnění ve formě trvalého pobytu. Vycházela-li by žalovaná z předmětného spisu Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky vedeného pod spis. zn. OAM-3603-/TP-2017, bylo by jí toto zřejmé, neboť k přerušení řízení o udělení pobytového oprávnění došlo více než 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí.

9. Žalobce namítá také porušení zásady legitimního očekávání; procesní pochybení správního orgánu. Žalobce ve svém původním odvolání dne 27. 8. 2020 tvrdil, že ze strany správního orgánu došlo k porušení zásady legitimního očekávání obsažené v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tento postup následně žalovaná aprobovala a nezhodila tak vadu rozhodnutí, proti němuž žalobce podával odvolání. Tato vada byla správnímu orgánu vytknuta rovněž rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2 A 11/2021 – 32. Následná kasační stížnost žalované byla odmítnuta. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že vytýkanou vadu zhojila tím, že do správního spisu doplnila odkazovaná usnesení o přerušení v řízeních vedených policejními orgány pod spis. zn. KRPP-19023/ČJ-2020-03022 a KRPP-181493/ČJ-2017-030022. Jakkoliv správní orgán tato usnesení do správního spisu doplnil, tak k těmto uvedl, že „*takový procesní postup v případech obdobných případu účastníku řízení považuje odvolací orgán za chybný a nesouladný s běžně aplikovatelnou správní praxí*“. Rozhodnutí správních orgánů, která jsou ve prospěch žalobcových tvrzení a očividně nejsou neobvyklá, žalovaná *a priori* odmítá a bagatelizuje.

10. Správní orgán se opětovně dopustil procesní chyby, když žalobce postupem podle ust. § 36 správního řádu nevyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, případně pak k vyjádření se k těmto podkladům. Jakkoliv správní orgán uvádí, že odkazovaná usnesení jsou žalobci známá, když na ně sám odkazuje, tak žalobce neví a neměl objektivně možnost zjistit, zda tato usnesení jsou jedinými listinnými důkazy doplněnými do spisu. Žalobce byl zkrácen na svých procesních právech, když nebyl v souladu s § 36 správního řádu vyrozuměn o možnosti seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Žalobcově odvolání nebylo vyhověno a žalobce se práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevzdal.

11. Žalobce namítá dále nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a téhož zákona, přičemž tento nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přítomný již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani nezhojila. Žalovaná i správní orgán I. stupně jednali v rozporu s § 2 odst. 4 zákona. S ohledem na mezinárodní závazky státu, které jsou dle čl. 1 odst. 2 Ústavy správní orgány povinny dodržovat, došlo i k porušení čl. 8 Úmluvy.

12. Žalobce v rámci řízení před správním orgánem I. stupně i v rámci svého odvolání opakovaně uváděl, že správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie představuje neúměrný a nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v této souvislosti opakovaně uvádí, že pobývá na území České republiky od roku 2009, v roce 2017 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, pro jehož získání v současnou chvíli splňuje veškeré předpoklady. Tyto skutečnosti by ostatně žalované, jakož i správnímu orgánu I. stupně, měly být známy z úřední činnosti. Žalovaná v rámci napadaného rozhodnutí uvedla, že *„nepopírá, že si (...) vytvořil na území jisté vazby a naučil se český jazyk, avšak doba pobytu nebyla nikterak závratně dlouhá“*. Toto tvrzení nemá podklad ve spisovém materiálu (záznam z detailu osoby v evidenci CIS), ale délku pobytu nikterak nerelativizuje. Závěr o „nikterak závratně dlouhé době“ je zcela absurdní, když žalobce se na území České republiky nachází od roku 2009, tedy necelých 13 let, což tvoří téměř celý dospělý život Žalobce. Je zjevné, že Žalobce realizuje svůj výlučně na území České republiky a vazby na dané území jsou doslova spjaté. Žalobce souhlasí s tím, že *„je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života“*, jak uvádí žalovaná v odůvodnění rozhodnutí. Má však za zřejmé, že toto žalovaná v rámci svého rozhodnutí neučinila, ale jen bez dalšího relativizovala soukromé a rodinné vazby žalobce na území.

13. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

14. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

15. Dne 17. 1. 2020 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu ohledně řešení pobytu na území ČR. Následnou lustrací a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 13. 12. 2019 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, kdy tuto povinnost nesplnil.

16. V rámci protokolu o výsledku ze dne 17. 1. 2020 žalobce uvedl, že asi před čtyřmi až pěti lety přicestoval do ČR na základě studentského víza, v ČR studoval a následně si vyřídil dlouhodobé vízum za účelem podnikání, provozoval internetový obchod. V roce 2017 požádal o prodloužení dlouhodobého víza za účelem podnikání, ale nebylo mu vyhověno, neboť mu chyběl měsíční příjem. Podané odvolání bylo zamítnuto. V té době byl zastoupen advokátem, který jej špatně informoval o procesu a žalobce se dostavil dobrovolně na policii v době, kdy už pobýval v ČR neoprávněně. Bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se odvolal a jeho odvolání bylo vyhověno. Potom mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, se kterým byl srozuměn. Na policii se nyní dostavil proto, že byl upozorněn advokátem, že bude zahájen proces vyhoštění. Žalobce nevěděl, že má odcestovat do 15. 1. 2020. Do ČR přijel z Kazachstánu, kde má matku, otec se odstěhoval do Ruska. Na území ČR žije v bytě se svou přítelkyní, státní příslušnicí Ruska. Jsou spolu rok a žijí spolu asi půl roku. Oba jsou svobodní a bezdětní, seznámili se na internetu na sociální síti v roce 2018. Žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, nežije s ním ve společné domácnosti, v ČR se nestará po žádnou osobu ani nemá vyživovací povinnost na žádnou osobu žijící na území ČR nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

EU. Ekonomické závazky žalobce v ČR nemá, kulturní a sociální vazby si zde vytvořil, má tady spoustu kamarádů, jezdí na kole a chodí na box, je členem sportovního klubu. Na území ČR ani EU není osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Žalobce ví, že se od 16. 1. 2020 nachází na území ČR nelegálně, stále doufá, že dostane trvalý pobyt, v současné době se povede ještě řízení, ve kterém je zastoupen advokátem. V ČR nepracuje, chtěl by rozvíjet své podnikání a rozšiřovat svůj pobyt. Žalobce má prostředky k zajištění pobytu na území a k vycestování z území ČR. Je zdrav. Není mu známa žádná překážka nebo důvod, který by mu bránil ve vycestování do Kazachstánu, mohl by se tam vrátit k matce, je s ní v kontaktu, ale nepovažuje to za vhodné. Mluví jen rusky a je křesťan, v ČR se cítí více doma. Z médií ví, že v Kazachstánu má člověk evropského vzhledu problémy.

17. V rámci protokolu o výsledku ze dne 17. 1. 2020 právní zástupce žalobce uvedl, že po zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění Nejvyšším správním soudem žalobce podal návrh na obnovu řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR, o které doposud nebylo rozhodnuto. Proto žádá o přerušení řízení o správním vyhoštění do doby, než bude v této věci rozhodnuto. Případně vzhledem k silným sociálním vazbám a dlouhodobě legálnímu pobytu žalobce na území ČR žádá o překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území ČR ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců.

18. Dne 13. 3. 2020 požádal správní orgán I. stupně o provedení pobytové kontroly na adrese, kde má hlášeno bydliště přítelkyně žalobce, a dále na adrese, kde má dle svých slov žalobce sdílet společnou domácnost se svou přítelkyní. Ze sdělení ze dne 25. 5. 2020 vyplynulo, že na první uvedené adrese bydlí přítelkyně žalobce s rodiči, přítelkyně žalobce je od ledna 2020 v Rusku u své babičky, její rodiče nemají povědomí o jejím partnerském vztahu s žalobcem a žalobce neznají, nikdy se s ním nesetkali a nevědí, proč je jejich dcera spojována jako vtažná osoba k žalobci, vyloučili vedení společné domácnosti jejich dcery a žalobce. Dále bylo zjištěno, že na druhé uvedené adrese se zdržuje žalobce, vlastník příslušné bytové jednotky však nemá povědomí o případném sdílení společné domácnosti žalobce s jeho přítelkyní, ke kterému by musel mít jeho souhlas. Z prohlídky příslušné bytové jednotky lze usuzovat, že ji obývá pouze žalobce. Přítomný žalobce potvrdil, že jeho přítelkyně odcestovala v lednu do Ruska k příbuzným a neví, kdy se vrátí zpět do ČR. S jejími rodiči se nikdy nesetkal.

19. V rámci protokolu o výsledku svědka ze dne 16. 7. 2020 přítelkyně žalobce uvedla, že žalobce zná, scházejí se, randí spolu, ale nežijí společně. Jejich vztah je počínající, nejsou stále v kontaktu, nežijí ve společné domácnosti ani tak nikdy nežili. Rodičům neříká všechno. Není ochotna žalobce následovat do Kazachstánu, v případě jeho vyhoštění bude smutná. Chtěla by, aby se jejich vztah dále vyvíjel.

20. V rámci protokolu o výsledku svědka ze dne 16. 7. 2020 otec přítelkyně žalobce uvedl, že po návratu z Ruska jemu a manželce dcera žalobce představila jako kamaráda, se kterým randí. Dále uvedl, že dcera žije společně s nimi v bytě, někdy někde zůstane přes noc, ale bydlí s nimi.

21. Dle závazného stanoviska ze dne 17. 7. 2020, ev. č. ZS51354 je vycestování žalobce do Kazachstánu možné.

22. Dne 10. 8. 2020 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně své vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, ve kterém uvedl, že správní orgán by měl zvážit dopady

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce na území ČR pobývá již poměrně dlouhou dobu, pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu a momentálně má podanou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, řádně zde vydělával a nebyl zátěží pro český sociální systém. Žalobce hovoří plynule českým jazykem a má na území ČR přítelkyni, přičemž jejich vztah se stává pevnější a bylo by nepřiměřené, aby byl žalobce nucen opustit ČR. Žalobce má na území ČR rovněž kulturní vazby, aktivně se věnuje boxu a je členem klubu, ve kterém trénuje. Zjištěný skutkový stav považuje žalobce za nedostatečný a navrhuje výslech kolegů z boxového klubu k prokázání jeho kulturního a sociálního spojení s ČR a nepřiměřenosti správního vyhoštění z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem žalobce požádal o překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území ČR ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců.

23. Dle sdělení ohledně oprávněnosti pobytu od MV ČR ze dne 29. 9. 2019 pobýval žalobce do 12. 6. 2016 na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 4. 5. 2016 podal žádost o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, žádosti ani následnému odvolání ale nebylo vyhověno. Žalobce nebyl oprávněn pobývat na území do 25. 5. 2017. Dne 9. 3. 2017 podal žádost o povolení k trvalému pobytu, žádost byla dne 24. 4. 2019 zamítnuta stejně jako následné odvolání. Na základě probíhajícího řízení nebyl žalobce oprávněn k pobytu. Dne 1. 6. 2017 podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, informace o neudělení víza byla žalobci doručena dne 14. 6. 2017.

24. Dne 25. 8. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-22687-37/ČJ-2020-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 15 měsíců a stanovena doba k vycestování do 50 ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021 tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Rozhodnutí žalované bylo následně zrušeno rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 2 A 11/2021-32 ze dne 7. 6. 2021, následně byla kasační stížnost dne 14. 6. 2022 odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro nepřijatelnost usnesením č. j. 3 Azs 183/2021-42.

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

27. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

28. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

29. Návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby se soud nezabýval, neboť ten je v dané věci dán na základě § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

30. Co se týče námitky nezákonného postupu žalované, která měla nedostatečně reflektovat průběh řízení ve věci žádosti ohledně povolení trvalého pobytu, pak k této soud předně uvádí, že předmětem přezkumu nynější věci je rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno uložení správního vyhoštění, nikoli rozhodnutí či průběh řízení týkající se žádosti o povolení trvalého pobytu. Tvrdí-li proto v rámci této námitky mj. žalobce, že jej od udělení tohoto pobytového oprávnění dělí již „pouze“ uložené správní vyhoštění, není taková otázka předmětem nyní řešené věci, neboť předmětem není zkoumání toho, zda žalobci má či nemá být povolení k trvalému pobytu uděleno, ani průběh tohoto řízení. Je však současně nesporné, že obě řízení (řízení o povolení k trvalému pobytu a řízení o správním vyhoštění) jsou v případě žalobce provázána, což mj. ovlivnilo i namítanou délku řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, kterou dle žalobce žalovaná nezohlednila.

31. Soud se proto zabýval tím, jakým způsobem se žalovaná s touto provázaností obou řízení a související otázkou délky obou řízení vypořádala. K tomuto soud nejprve uvádí časovou osu relevantních událostí obou řízení.

32. Žalobce dne 9. 3. 2017 podal žádost o povolení k trvalému pobytu. Téhož dne bylo toto řízení přerušeno z důvodu, že žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti, k čemuž mu byla určena lhůta. Vyrozuměním ze dne 4. 5. 2017 byl žalobce informován o pokračování v řízení. Na základě žádosti o poskytnutí informací ohledně trestního řízení žalobce bylo správnímu orgánu sděleno, že usnesením PČR ze dne 16. 3. 2017 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku dílem dokonaného a dílem ve stadiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Usnesením ze dne 31. 5. 2017 bylo řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí v trestní věci žalobce. Dále bylo správnímu orgánu sděleno, že dne 13. 9. 2017 byla v této věci podána obžaloba. K dalšímu dotazu bylo sděleno, že dne 23. 4. 2018 byla věc vrácena k doplnění vyšetřování policejnímu orgánu. Následně bylo zjištěno, že byly podány návrhy na vypracování právních pomoci do zahraničí, do 4. 2. 2019 bez odpovědi. Dne 15. 3. 2019 navrhl žalobce pokračování v řízení, dne 2. 4. 2019 byl vyrozuměn o pokračování s tím, že bylo zjištěno, že s platností od 20. 11. 2018 do 28. 3. 2020 byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, čímž byl dán důvod k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019 byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byl žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob dle § 154. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Dne 13. 6. 2019 bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Následně byla dne 12. 7. 2019 podána ve věci žaloba. Usnesením zdejšího soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ze dne 10. 3. 2020 č. j. 15 A 96/2019-45 bylo řízení zastaveno s tím, že podáním ze dne 10. 2. 2020 žalovaná soudu sdělila, že dne 28. 1. 2020 vyhověla žádosti o obnovu řízení a řízení obnovila, následně rozhodnutím napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované.

33. V tomto rozhodnutí ze dne 28. 1. 2020 Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mj. uvedla, že důvodem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo, že byl žalobce zapsán v evidenci nežádoucích osob, do které byl zařazen na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 2. 2018, toto bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zdejším soudem rozsudkem č. j. 4 A 105/2018-34 ze dne 18. 1. 2019 zamítnuta. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek zrušil rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, č. j. 4 Azs 167/2019-41. Následně bylo rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019 zrušeno rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018 a věc byla vrácena k novému projednání. Komise v rozhodnutí ze dne 28. 1. 2020 také mj. konstatovala, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. V návaznosti na to uvedla, že rozhodnutí o zamítnutí povolení k trvalému pobytu ze dne 24. 4. 2019 a 13. 6. 2019 bylo vydáno na základě zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob na podkladě rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018, které bylo zrušeno. Dne 28. 4. 2020 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti. Dne 16. 7. 2020 žalobce na tuto žádost reagoval podáním s žádostí o prodloužení lhůty. V návaznosti na to mu byla prodloužena lhůta do 31. 8. 2020, a dále znovu do 30. 11. 2020. Dále bylo správnímu orgánu sděleno, že trestní řízení nebylo skončeno; PČR nemá zprávu, zda bylo skončeno řízení o správním vyhoštění. Usnesením ze dne 29. 1. 2021 bylo řízení přerušeno do doby právní moci rozhodnutí řízení o správním vyhoštění s odůvodněním, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že dne 25. 8. 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, následně podal žalobce dne 27. 8. 2020 proti němu odvolání, o kterém nebylo do té doby rozhodnuto. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 podal žalobce odvolání, které bylo dne 28. 4. 2021 zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Dále bylo sděleno, že ve věci trestního řízení žalobce byla opětovně podána obžaloba, dne 7. 8. 2020 byla věc vrácena k došetření, což dne 22. 10. 2020 potvrdil zdejší soud.

34. Uvedené rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 8. 2020, proti kterému podal žalobce odvolání, bylo toto zamítnuto rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021. Následně byla podána žaloba, načež zdejší soud rozsudkem ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2 A 11/2021-32 toto rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 6. 2022, č. j. 3 Azs 183/2021-42 odmítl kasační stížnost žalované pro nepřijatelnost.

35. Předmětem přezkumu nynějšího řízení je rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2022, kterým opětovně zamítla odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 8. 2020.

36. Žalovaná všechny tyto skutečnosti adekvátně ve svém rozhodnutí reflektovala, správně uvedla, že neoprávněnost pobytu žalobce nebyla zpochybněna, přičemž poukázala na to, že žalobce od počátku zahájení řízení ohledně žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyl na území oprávněn pobývat z titulu tohoto probíhajícího řízení, kdy žalobce v rámci tohoto řízení nedisponoval fikcí pobytu.

37. Tuto skutečnost považuje za podstatnou i soud, neboť jestliže se v případě žalobce fikce pobytu v průběhu pobytového řízení neuplatnila, pak žalobce nebyl oprávněn na území pobývat. Nedisponoval-li žalobce jiným platným oprávněním k pobytu, jednalo se o

pobyt neoprávněný, čehož si byl žalobce vědom. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu nic nezměnilo na absenci pobytového oprávnění žalobce. Soud k tomuto konstatuje, že důvodem obnovy řízení ve věci žalobce byla skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 2. 2018 bylo zrušeno, kdy Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 4 Azs 167/2019-41 ze dne 27. 8. 2019, kterým zrušil rozhodnutí zdejšího soudu o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 12. 2. 2018, uvedl, že: „V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nepovažuje uložení správního vyhoštění za přiměřené, jelikož stěžovatel jednal v dobré víře v zákonný postup správních orgánů a doba jeho neoprávněného pobytu na území České republiky před zahájením řízení o správním vyhoštění (16. 6. 2017 - 28. 8. 2017) nepřesáhla významně maximální možnou lhůtu k vycestování na základě výjezdního příkazu (60 dní). Skutečnost, že stěžovatel po tuto dobu sám aktivně neusiloval o vydání výjezdního příkazu, s ohledem na výše uvedené závěry nelze klást výlučně k jeho tíži.“ Důsledkem tohoto zrušujícího rozhodnutí bylo následné zrušení rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 12. 2. 2018. Na základě této skutečnosti bylo poté obnoveno řízení ve věci žádosti o povolení trvalého pobytu.

38. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabírala průběhem jednotlivých pobytových řízení žalobce, poukázala na neoprávněný pobyt žalobce a okolnost, že pobytové řízení bylo prodlužováno nejen z důvodů na straně správních orgánů. Soud žádné závažné pochybení žalované v tomto ohledu neshledal.

39. Žalovaná doplnila, že nesouhlasí s žalobcem v tom, že se od nastalé situace dostal nikoli vlastní vinou, ale kvůli délce probíhajícího pobytového řízení. Pokud žalobce namítá, že vydaným rozhodnutím fakticky přijde o možnost případného udělení povolení k trvalému pobytu, má žalovaná za to, že o tuto případnou možnost se připravil vlastním přičiněním, kdy opětovně nerespektoval a porušoval právní předpisy. Soud neshledal ani v těchto závěrech žalované nezákonnost či pochybení, neboť příčinnou následku správního vyhoštění do pobytového řízení žalobce byla skutečnost, že žalobce z území nevycestoval po zániku pobytového oprávnění a na území setrval, přestože mu nevznikla fikce pobytového oprávnění po dobu řízení o pobytovém oprávnění. Pokud zákonodárce s pobytovým řízením žalobce nekonstituoval fikci pobytového oprávnění, nelze takovou absenci pobytového oprávnění obcházet přerušením řízení o správním vyhoštění po dobu řízení o pobytu a tím fakticky přiznat pobytovému řízení fikci pobytového oprávnění za dobu předcházející zahájení řízení o správním vyhoštění.

40. K namítané délce řízení nutno podotknout, že tato byla odůvodněna nikoli pouze průtahy na straně správních orgánů, jelikož řízení bylo prodlužováno i několika žádostmi žalobce o prodloužení lhůty, kterým bylo vyhověno. Z uvedeného souhrnu obou řízení je dále mj. zjevné, že v úvodu bylo řízení o povolení k trvalému pobytu přerušeno z důvodu trestního stíhání žalobce. Žádost žalobce byla nejprve zamítnuta, kdy toto bylo následně potvrzeno odvolacím správním orgánem, avšak na podkladě povolené obnovy řízení z důvodu zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodováno v řízení o povolení k trvalému pobytu znovu. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 2. 2018 bylo zrušeno v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2019, č. j. 4 Azs 167/2019-41. Žalobce se opakovaně nacházel na území ČR bez oprávnění k pobytu, čímž opakovaně porušil právní předpisy. V důsledku nevycestování, a tedy porušení uložené povinnosti, bylo s žalobcem zahájeno nynější řízení o správním vyhoštění. Byť

došlo k zahájení řízení na základě toho, že se žalobce sám dostavil ke správnímu orgánu, nic to nemění na tom, že byl povinen vycestovat.

41. K námitce nedostatečného zjištění stavu věci soud uvádí, že předmětem posouzení bylo rozhodnutí týkající se uložení správního vyhoštění, nikoli řízení ohledně trvalého pobytu. Žalovanou bylo reflektováno, že toto řízení v případě žalobce probíhá, avšak jak soud již uvedl, ani v případě, kdy by z dosavadního průběhu pobytového řízení vyplývalo, že bude žalobci pobyt pravděpodobně udělen, by žalovaná nepochybila, pokud žalobci uložila správní vyhoštění, jestliže podstatná je skutečnost opakovaného neoprávněného pobytu žalobce, na které nemůže nic změnit ani případný pozitivní vývoj pobytového řízení.

42. Co se týče námitky žalobce ohledně porušení legitimního očekávání, procesního pochybení správního orgánu, pak soud uvádí, že tuto námitku jako důvodnou také neposoudil. V rozhodnutí ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2 A 11/2021-32 zdejší soud ohledně důvodu vedoucího ke zrušení předchozího rozhodnutí potvrzujícího rozhodnutí o uložení správního vyhoštění mj. konstatoval, že: *„Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolací námitkou spočívající v tvrzení, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání obsažené v § 2 odst. 4 správního řádu, které demonstroval na konkrétních případech – dle žalobce v řízeních vedených policejními orgány pod sp. zn. KRPP-19023/ČJ-2020-030022 a KRPP-181493/ČJ-2017-030022 došlo za velmi podobného skutkového stavu k přerušení řízení, a to do doby pravomocného rozhodnutí tamních účastníků řízení o udělení trvalého pobytu na území ČR. Ačkoli žalovaný uplatněný odvolací důvod zaznamenal, jak vyplývá ze strany 3 napadeného rozhodnutí, nikterak se s ním dle žalobce nevypořádal. Z obsahu správního spisu, konkrétně doplnění odvolání ze dne 19. 1. 2021 podaného žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí vyplývá, že žalobce zmíněnou odvolací námitku řádně uplatnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však soud zcela postrádá ze strany žalovaného její vypořádání, žalovaný sice obsah předmětné odvolací námítky v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul, dále se jí však nezabýval a neuvedl, zda a z jakých důvodů ji shledává nedůvodnou. Ačkoli se žalovaný zabýval žalobcovým návrhem na přerušení řízení, který s předmětnou odvolací námitkou do jisté míry souvisí, přičemž k takovému postupu neshledal žádné důvody, zcela opomněl zabývat se tím, zda v jiných obdobných případech, na které žalobce jednoznačných způsobem odkázal, skutečně nedošlo k přerušení řízení ve věci správního řízení z důvodu vyčkávání na vydání pravomocného rozhodnutí ve věci pobytové žádosti, a neuvedl, proč se žalobcův konkrétní případ v podstatných znacích odlišuje od těchto řízení, případně jaká je v dané otázce ustálená praxe a zda se od ní v případě žalobce skutečně odchýlil, jak žalobce namítl v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný tedy přes výslovně předestřenou odvolací námitku ohledně porušení zásady legitimního očekávání nevysvětlil, zda a proč se od těchto jiných řízení žalobcův případ odchyluje, ani zda a případně proč nemohlo dle jeho názoru dojít k porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Ostatně žalovaný si předmětná správní rozhodnutí z řízení, na která žalobce konkrétně odkázal, ani neopatřil, tato nejsou obsahem správního spisu. Přesto však žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Tímto svým postupem tak žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.“*

43. Soud žalované uložil, aby se v dalším řízení dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádala s odvolací námitkou žalobce týkající se porušení zásady

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

legitimního očekávání obsažené v § 2 odst. 4 správního řádu, konkrétně pak s odkazy žalobce na konkrétní řízení vedená v obdobných případech, v nichž dle žalobce mělo dojít za velmi podobného skutkového stavu k přerušení řízení o správním vyhoštění do doby pravomocného rozhodnutí o žádostech tamních účastníků řízení o udělení trvalého pobytu na území ČR. Žalovaný si vlastní činností či prostřednictvím žalobce opatří předmětná správní rozhodnutí a následně posoudí, zda a proč se žalobcův konkrétní případ od těchto odlišuje, tj. zda nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, a přijme tomu příslušné závěry.

44. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že v daných řízeních došlo k přerušení řízení ve věci správního vyhoštění do doby, než bude určitým způsobem vyřešena pobytová otázka daných osob, nicméně žalovaná považuje takový postup v případech obdobných případu nyní řešenému jako chybný a nesouladný s běžnou praxí. Jde o postup, který nelze ze strany správních orgánů legitimně očekávat. Takový postup nedává dle žalované ani logický smysl, neboť rozhodovací praxe je v daných případech naopak taková, že k přerušení řízení dochází ze strany Ministerstva vnitra ČR ve věcech pobytu, a to v případě, kdy je s dotyčnou osobou vedeno o správním vyhoštění, neboť pravomocně uložené správní vyhoštění nepochybně představuje překážku udělení pobytu, naopak tomu však není, kdy v případě žalobce jde o žádost, která jej k pobytu nikdy neopravňovala, kdy žalobce v době vedení řízení svým neoprávněným pobytem opakovaně porušoval právní předpisy. Logický smysl by podle žalované nemělo ani přerušení obou řízení do doby rozhodnutí druhého správního orgánu, neboť taková řízení by poté nikdy nemohla dojít k výsledku. Dle aktuální lustrace je nyní řízení ve věci povolení k trvalému pobytu žalobce přerušeno z důvodu řízení o správním vyhoštění.

45. Žalovaná zdůraznila, že podaná žádost o povolení k trvalému pobytu žalobce od počátku neopravňovala k pobytu na území ČR, k ukončení jeho posledního oprávněného pobytu došlo v souvislosti s pravomocným zamítnutím jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dne 25. 5. 2017. Tyto skutečnosti byly prokázány spisovým materiálem a doloženy. Žalobce si byl těchto skutečností vědom, po ztrátě posledního pobytového oprávnění nevycestoval a dne 28. 8. 2017 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Přestože bylo vydané rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem z důvodu nepřiměřenosti správního vyhoštění v kontextu neudělení výjezdního příkazu v návaznosti na pravomocné ukončení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, závěr o neoprávněnosti pobytu žalobce je dle žalované nezpochybnitelný, což konstatoval i NSS, dle kterého byl důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění formálně naplněn. Na základě závěrů NSS byla žalobci dne 13. 12. 2019 uložena povinnost opustit území ČR nejpozději do 30 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí, kterou však žalobce nerespektoval, území neopustil, a tedy se zde nacházel opakovaně neoprávněně. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu neoprávněného pobytu a opakovaného porušení právních předpisů.

46. Lze shrnout, že žalovaná sdělila, že si v návaznosti na rozsudek obstarala příslušná usnesení o přerušení řízení v námitce žalobce odkazovaných řízení (KRPP-19023/ČJ-2020-03022, KRPP-181493/ČJ-2017-03022). Konstatovala, že v těchto věcech byl uplatněn chybný postup, neboť přerušení řízení o správním vyhoštění nedává logický smysl, přerušují se naopak řízení ohledně povolení k pobytu. Soud považuje zdůvodnění žalované za dostačující, žalovaná se adekvátně vyjádřila k tomu, z jakého důvodu shledává v případě

odkazovaných případů pochybení a uvedla, jaký postup je zákonný, s čímž se soud plně ztotožňuje.

47. Ve věci žalobce bylo v minulosti přerušeno řízení o trvalém pobytu nejprve z důvodu probíhajícího trestního řízení, poté byla žádost zamítnuta s ohledem na vydané rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Dne 29. 1. 2021 bylo rozhodnuto o přerušení řízení o povolení k trvalému pobytu do doby pravomocného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo dne 28. 4. 2021 zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Dané tedy představuje postup předjímaný žalovanou, tj. postup, kdy nedochází k přerušení řízení o správním vyhoštění, ale k přerušení řízení pobytového, a to z důvodu, že vydané rozhodnutí o správním vyhoštění představuje překážku udělení povolení k pobytu. Soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že procesní postup přerušování řízení o uložení správního vyhoštění by nebyl logický, jestliže v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu dotýčný nedisponuje fikcí pobytu, tedy je jeho pobyt od počátku neoprávněný. Současně se soud ztotožňuje se žalovanou i v tom, že přerušovat obě řízení by znamenalo zacyklení obou řízení, neboť by ani jedno řízení nemohlo být poté ukončeno, jestliže by nemohlo být ani v jednom pokračováno. Z logiky věci je na místě přerušit právě řízení o povolení k pobytu, neboť případné správní vyhoštění znamená překážku udělení povolení. Dané provázanosti se však cizinec může a má vyhnout vycestováním z území.

48. K námitce žalobce, že správní orgán jej nevyzval k seznámení s podklady a k vyjádření k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu, soud uvádí, že žalovaná tento postup zdůvodnila tím, že si obstarala příslušná usnesení z odkazovaných řízení, se kterými musel být právní zástupce žalobce obeznámen, pokud se na ně sám odvolává. Soud nepovažuje takový postup ze strany žalované za pochybení, které by mohlo samo o sobě způsobit nezákonnost jejího rozhodnutí. Žalobce, respektive jeho právní zástupce, nepochybně byl s obsahem usnesení o přerušení seznámen a měl tak možnost se k nim vyjádřit, což také dříve učinil.

49. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí z důvodu, že se jedná o nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou.

50. Soud k této námitce poukazuje na skutečnost, že žalobci již v minulosti byla uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění, avšak žalobce povinnost mu uloženou nesplnil a nevycestoval, aby se následně dostavil za účelem řešení svého pobytu ke správnímu orgánu, aniž by ovšem disponoval pobytovým oprávněním. Právě z tohoto důvodu pak bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Skutečnost, že se žalobce ke správnímu orgánu dostavil sám a spolupracoval, byla správními orgány zohledněna v rámci stanovení délky zákazu vstupu v rámci uloženého vyhoštění.

51. Co se týče samotné přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud se v této otázce ztotožňuje s posouzením správních orgánů, jejichž zásadní pochybení nenalezl. Správní orgán I. stupně i žalovaná se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložení správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalované nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

52. Žalovaná uvedla, že správní orgán I. st. se touto otázkou adekvátně zabýval. Odvolací správní orgán uvedl, že nepopírá, že si žalobce za dobu svého pobytu vytvořil jisté vazby a naučil se česky, avšak doba jeho pobytu nebyla závratně dlouhá, přičemž od roku 2017 nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Skutečnost, že má na území ČR žalobce přátele, ovládá jazyk a je členem sportovního klubu, sama o sobě neodůvodňuje aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nejedná se o natolik závažné vazby a okolnosti, u kterých by došlo vydaným rozhodnutím k nepřiměřenému zásahu do života žalobce. Žalovaná konstatovala, že sportovním aktivitám se žalobce může věnovat i v místě původu či jiné zemi, kde bude oprávněn pobývat či která jej přijme, udržovat kontakt s přáteli lze i skrz dálkový přístup. Pokud jde o údajnou partnerku žalobce, pak žalovaná se domnívá, že nebyly zjištěny žádné intenzivní vazby trvalého charakteru, vztah je spíše přátelské povahy ve fázi počátečních schůzek, vše za situace, kdy žalobce od roku 2017 nedisponuje pobytovým oprávněním, kdy nemohl legitimně předpokládat, že bude moci na území ČR rozvíjet své rodinné vztahy. Rodinné příslušníky žalobce na území ČR nemá. Pokud bude chtít žalobce vztah nadále udržovat, bude tak muset činit bez pobytového oprávnění, je na něm, jak si do budoucna své záležitosti upraví. Správní vyhoštění představuje dle žalované vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, proto je vždy individuálně zkoumána proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájem na ochraně jeho rodinného a soukromého života.

53. Soud se s těmito závěry žalovaného správního orgánu plně ztotožňuje. Tvrzení žalobce o tom, že spolu s přítelkyní žijí ve společné domácnosti, nebylo potvrzeno výpovědí partnerky, která naopak uvedla, že s žalobcem nikdy takto nežila. K tvrzení partnerky žalobce, že by chtěla jejich vztah dále rozvíjet, soud uvádí, že žalobci nic nebrání, aby ve svém vztahu pokračoval, avšak bude tak muset činit za situace uloženého vyhoštění, tj. například cestou prostředků umožňujících dálkovou komunikaci, a po případném udělení oprávnění v budoucnosti, se na území opět vrátit. Lze dodat, jak rovněž podotkla i žalovaná, že žalobce svůj partnerský vztah na území ČR rozvíjel v době, kdy probíhalo řízení o povolení k trvalému pobytu, v době, kdy se již nacházel na území neoprávněně. Pokud se tedy rozhodl i přes absenci pobytového oprávnění v příslušné době a nedostatečné jistotě jeho získání do budoucna si nalézt v ČR partnerku, pak si musel být vědom možných rizik a nepříjemností, kterým bude muset v budoucnosti pravděpodobně čelit v případě, že se oprávnění nepodaří získat. Žalobce na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, ti naopak žijí na území Kazachstánu a Ruska. Žalobce je svobodný a bezdětný.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Co se týče dalších tvrzených vazeb ohledně toho, že zde žalobce vykonává aktivně sport, pak se soud opět shoduje s žalovanou, že výkon sportovních aktivit je nepochybně možný i ve vlasti žalobce. Jakkoli žalobce pobýval na území ČR od roku 2009 do 2017 na základě pobytového oprávnění, není takto dlouhá doba pobytu způsobila popřít opakující se porušení povinnosti vycestovat na základě ukončení platnosti pobytového oprávnění a následně dle rozhodnutí o uložení povinnosti vycestovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 26. 10. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.